Србија међу шљивама, шпијунима и поглављима (II)

Пише: Александар Михаиловић
среда, 26 октобар 2016 20:03

Ових дана велику пажњу јавности поново изазива шпијунска афера, овога пута у МУП-у, недавно је у питању био пензионисани официр Војске РС, и сада је јавност још више узнемирена јер је много већи играч у питању и много опаснији по безбедност државе.

Наравно, поново је у центру пажње питање, шта је могао да ода, ко је то и какве су последице? Државни врх је разочаран да је на тако одговорном месту био шпијун ЦИА и најављује „рат шпијунима“. Рат шпијунима се не најављује, он се ефикасном контраобавештајном акцијом спроведе па се онда каже који су резултати и какав „плен“, често ни то него све остане у тајности, а овако неки могу бити упозорени да се на време склоне.

Већ је јавно речено да су одговорној особи у амбасади САД одаване тајне о томе кога наша најзначајнија криминалистичка служба прати из света политичког и свеколиког организованог криминала, које доказе и какве има и када се планира хапшење оних за које постоје чврсти докази. Многи необавештени реагују наивно, „па шта ако прате и прислушкују криминалце а то неко из стране амбасаде и агенције зна“?

Медији имају тему за сензационализам, воде се разговори са бројним експертима из ове области, али, сви на неки начин заборављају да дају одговор на питање, због чега стварно обевештајну агенцију велике светске супер силе интересује кога наша

криминалистичка служба опсервира.

Да ли се сећамо неких од бројних акција хапшења одређених криминалних група, било је хвалоспева и великих прича власти, говорило се о фантастичним успесима, али, некако су увек по неки избегли „сабљу“ и мач правде, а по правилу најкрупније зверке. Како је то било могуће, ко је њима дао правовремену информацију, на бројна питања није било одговора. Ако се сетимо тога сада нам је много шта јасније. Већ смо елаборирали да је један од начина регрутације шпијуна уцена нечим што не желимо да се сазна и што је јако компромитујуће. Замислите сада да страна обавештајна служба сазна ко су велике „зверке“ и шта им се ставља на терет, па куд ћеш боље информације, изабереш најзначајније, обавестиш их, привремено склониш, и чекаш развој догађаја. У акцији хапшења која следи оду иза решетака они који нису знали за тајну акцију, ови остају заштићени и захвални својим „спасиоцима“ који за узврат траже сарадњу у областима које њих интересују. Један шпијун је проваљен али је придобијено других 5, 10, 20,... и „експерата“ за много више области, са својим већ изграђеним мрежама сарадника. Искориштени шпијун се свесно жртвује, даје се могућност домаћој јавности да слави своју власт, она добија политичке поене, а на другој страни је формирана много већа и јача права шпијунска организација.

Најопасније је играти на карту проваљених шпијуна и минимизирања њихове улоге како би се придобили за двоструке улоге и двоструку шпијунажу, за наш и за рачун непријатеља и сервирање истом оно за што желимо и тиме их доводити у недоумицу и сумњу, јер, када стране обавештајне службе некога отпишу, задрже ипак комуникацију са „отписаним“, на овај начин само филтрирају информације и схватају да су понуђене небитне за обавештајно нападнуту државу и фокусирају своју пажњу на оно што желимо да сакријемо, где ангажују управо новорегрутоване из сарадње са оним ко је своју улогу већ одиграо. Преко нових сарадника добијају много више информација и будућих шпијуна те се права паукова мрежа плете око обавештајно нападнуте државе, а то је и прилика да се преко нових сарадника и шпијуна подметне кривица за много тога

супарничким и „непријатељским“ обавештајним службама. Управо нешто слично се догађа са групом неки дан, у предвечерја избора у ЦГ, ухапшеном на територији ЦГ, а која је имала и своју базу и главнину у Србији.

Игра је јако осетљива и опасна и у њој се морају вући прави велемајсторски потези уз бројне друге жртве у циљу коначног успеха и потпуног обавештајног и свеколиког разарања нападнуте државе изнутра, и свако ко превише таламбасира и показује да пуно зна је у великој опасности.

Сама чињеница да смо толико обавештајно занимљиви и испресецани шпијунима из преко 50 држава, да на тим пословима ради најмање око 3.000 ситнијих и крупнијих шпијуна, је сигнал за озбиљну анализу и акцију, као и предузимање хитних и ефикасних контраобавештајних мера.

Нешто се спрема! Шта? Да ли у прилог томе и Мило одлази са политичке сцене? Оно што је сигурно, уз чињеницу да се све интензивније ради на стварању самосталне војске на КиМ, ОСК, неопходно је одговорно приступити овој проблематици и предупредити свако непријатно изненађење. Тактика непријатеља је уништавање нападнутих изнутра на разне начине и преко разних „бомби“ економских, социјалних, националистичких, бирократскочиновничких, финансијских, тројанских, оружаних и субверзивних. Ситуација није за подцењивање и олакшавање.

Пуковник у пензији